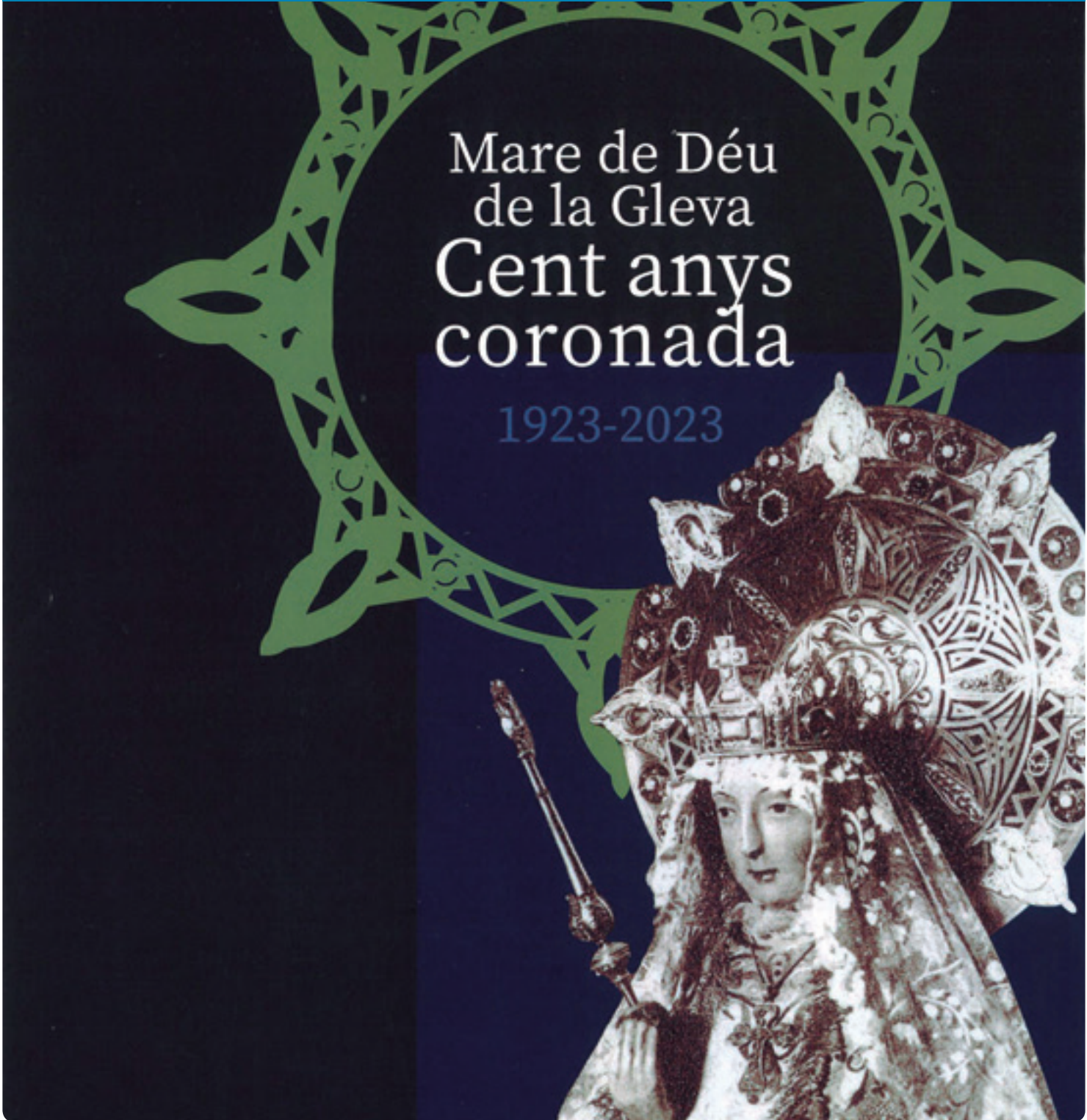

Full diocesà

3 de setembre del 2023

p4 i p5 — Participació diocesana en la Jornada Mundial de la Joventut de Lisboa

p6 — Els sandinistes suprimeixen la Companyia de Jesús a Nicaragua

Mare de Déu
de la Gleva
Cent anys
coronada
1923-2023

«Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes»

Diumenge XXII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jeremies

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir; us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: «No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell», però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre els meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

(20,7-9)

Salm responsorial

Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

[62]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

(12,1-2)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de partir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!» Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes.»

Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de gua-

nyar tot el món si perdia la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

(16,21-27)

«Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà»

Emblema del cristià

Carles Riera i Fonts, pvre.

A Simó Pere no li cap al cap que Jesús hagi de passar pel tràngol de la creu, no pot concebre l'abaixament o humiliació del Messies. Benet XVI comenta que l'objecció de l'apòstol a l'anunci de la passió per part de Jesús té un paral·lel en la seva resistència a deixar-se rentar els peus. L'avís del Mestre manifestant que seguir-lo vol dir negar-se a si mateix i acompanyar-lo camí del Calvari devia deixar estupefactes els seus oïdors. Tots tenim una fàcil i natural tendència a buscar confort en les coses materials i a evitar les dificultats. Però ja sabem que la voluntat d'afirmació de l'ésser humà emergeix al bell mig de la seva limitació. Dit més senzillament: no som infinits.

Ni tot s'hi val. El plaer i la comoditat no poden ser els supremes objectius de la vida. Un dels predicadors de la «indústria de la felicitat», Neil Postman, és l'autor del llibre titulat *Divertim-nos fins a morir*, seductor assaig del que algú ha qualificat com a «dictadura de la felicitat». Cal saber fer un ús adient del gaudi, divertir-se adequadament i sanament, refer les forces i continuar el camí, usant de la difícil llibertat (cf. *Difficile liberté*, del filòsof lituà Emanuel Lévinas).

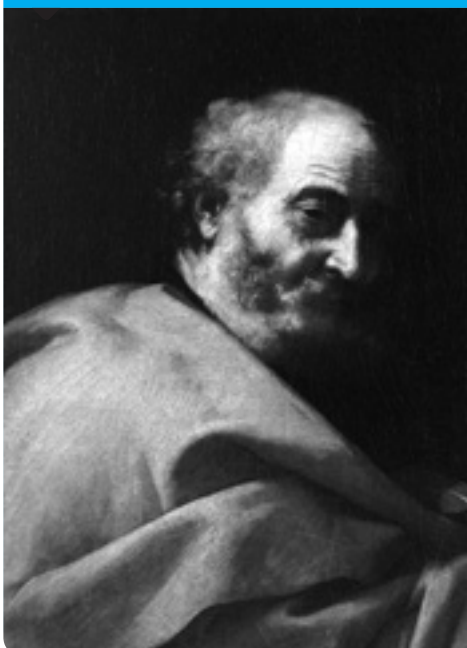
I heus ací la sorprenent antilogia del cristianisme: una pèrdua temporal pot significar un guany etern. O, amb paraules de l'evangelí: «Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; però el qui la perdi per mi, la retrobarà.» Qui actuï amb generositat aquí baix, oferint el seu servei als altres a l'estil del Mestre, anirà afanyant-se la vida allà dalt. Això: buidar-se de falsos valors i omplir-se de Crist.

Créixer en humanitat. I fer com sant Pau, que sabia viure enmig de privacions i sabia viure igualment en l'abundància, que estava avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-se mancat d'allò que necessitava (cf. Fl 4,12).

Déu és la nostra salvació definitiva, i la creu, l'emblema de tot cristià.

La imatge

El Mestre ha de dir a Pere que no pensa com Déu sinó com els homes. I Pere era un dels deixebles capdavanters, el que suara l'havia confesat com a Messies, Fill de Déu! Tanmateix li cal conversió.

Ha de continuar el procés de tothom per a esdevenir creient. Ja ho havia deixat tot per ser deixeble, però anava comprénent el missatge cristià i descobrint quina manera de viure li escau.

Sant Pere (1630). José de Ribera

Agenda

Lit. hores: Setmana II

4 dilluns

La Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja)

— Sant Moisès, profeta i legislador

— Santa Rosalia de Palerm

1 Te 4,13-18/Salm 95/Lc 4,16-30

5 dimarts

— Santa Teresa de Calcuta, fund.

1 Te 5,1-6.9-11/Salm 26/Lc 4,31-37

6 dimecres

— Sant Zacaries, profeta

Col 1,1-8/Salm 51/Lc 4,38-44

7 dijous

— Stes Judit i Regina, vg. i mr.

Col 1,9-14/Salm 97/Lc 5,1-11

8 divendres

La Nativitat de la Benaurada Verge Maria. Festivitat de les marededéus trobades.

La Mare de Déu de Queralt

— Santa Adela, rel.

Mi 5,1-4a o bé Rm 8,28-30/Salm 12/Mt 1,1-25

9 dissabte

La Mare de Déu del Claustre

— Sant Pere Claver, missioner i jesuïta

Col 1,21-23/Salm 53/Lc 6,1-5

10 diumenge XXIV de durant l'any / Cicle A

Ez 33,7-9/Salm 94/Rm 13,8-10/Mt 18,15-20

«En la germanor s'experimentà que som una sola Església»

Delegació de Joves i redacció

Del 30 de juliol al 7 d'agost, 130 joves vam anar amb la diòcesi de Vic a Lisboa per tal de participar en la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), unencontre mundial de joves catòlics. La majoria dels pelegrins veníem encuriosits pel tipus d'experiència i amb il·lusió de veure i escoltar el Papa Francesc; molts d'altres s'havien inscrit amb un «desig d'enfortir la fe» i de «trobar respostes». Per a alguns la motivació era «conèixer gent amb qui compartir la fe», així com «celebrar la fe amb joves d'arreu del món».

La JMJ va superar totes les expectatives. Durant la setmana ens vam unir als centenars de milers de joves d'arreu del món que participaven en els actes centrals, amb els quals vam cantar i conversar. També hi havia estones imponents d'oració multitudinària. Després de veure l'amor a Déu amb què combrega-

ven altres joves a la missa d'obertura, un pelegrí de la delegació va comentar pensatiu: «aquí s'amaga quelcom molt gran», referint-se a l'Eucaristia.

Per a diversos pelegrins de la diòcesi, «el regal més gran» va ser veure el pontífex de prop, tant a la seva arribada el dijous com al Via Crucis del divendres. En les converses es repetien les paraules del Papa que havien impactat als cors de diversos de nosaltres, sobretot «a l'Església hi cabem tots» i «no tingueu por».

El colofó de la JMJ va ser el cap de setmana d'acampada d'un milió i mig de joves en una esplanada. La majoria dels pelegrins ho descriuen com el millor moment de la trobada. Vam gaudir de la música, i del silenci impressionant durant la vetlla, i de la missa final amb el Papa.

A part dels actes massius, també vam tenir celebracions diocesanes, algunes presidides pel bisbe Romà, on vam participar sinodalment tots els grups que veníem amb la diòcesi: els joves de diferents parròquies i moviments catalans i un grup de Josefins vinguts de Mèxic. La germanor entre els grups va esdevenir una oportunitat privilegiada per a experimentar que som una sola Església.

En aquesta trobada molts ens hem retrobat amb Déu. Més d'un comparteix emocionat que ha trobat respostes a preguntes vitals importants; alguns afirmen haver descobert la seva vocació. Tots hem pogut tenir una visió global de l'Església i de l'alegria de seguir Jesús.

Després del retorn cansat però feliç a casa, els joves esperem les activitats del nou curs amb ànim de transmetre la il·

lusió viscuda a la JMJ a les parròquies i de començar a caminar envers la pròxima jornada, a Corea del Sud l'any 2027.

Es poden trobar més imatges i vídeos de la trobada a l'Instagram de la delegació de joves (@delejv).

Paraules del Papa valorant la JMJ

«Aquesta és la quarta JMJ que visc. La primera va ser a Rio de Janeiro, la segona va ser a Cracòvia, la tercera a Panamà. Aquesta és la quarta i la més nombrosa». Segons les dades concretes, va haver-hi més d'un milió de participants. De fet, en la vetlla es va calcular que n'hi havia un milió quatre-cents i un milió sis-cents mil.

Com sabem prou bé, la pandèmia ha tingut un fort impacte en els comportaments socials: l'aïllament sovint ha degenerat en tancament, i els joves s'han vist particularment afectats. Amb aquesta Jornada Mundial de la Joventut, Déu ha donat una «empenta» en sentit contrari: ha marcat un nou inici del gran pelegrinatge dels joves a través dels continents, en nom de Jesucrist. I no és casualitat que hagi succeït a Lisboa, una ciutat que treu el cap a l'oceà, ciutat símbol de les grans exploracions per mar.

Els joves del món han acudit a Lisboa en gran nombre i amb gran entusiasme. Els vaig trobar també en petits grups, i alguns amb molts problemes; el grup de joves ucraïnesos portaven històries que eren doloroses. No eren pas unes vacances, un viatge turístic, i tampoc un esdeveniment espiritual amb un fi en si mateix; la JMJ és una trobada amb Crist viscuda a través de l'Església. Els joves trobaran Crist.

Possible miracle a Fàtima

Des de fa dos anys i mig, Jimena, una noia espanyola de setze anys, sofria una pèrdua de visió per un problema de miopia fins a quedar amb tan sols un 5% de visió. Al matí del 5 d'agost ella mateixa acabava una novena per la seva curació, estant present amb el Sant Pare a Fàtima i ella resant el rosari. Després de combregar en una missa i d'haver pregat amb els ulls tancats, explica: «He obert els ulls i hi veia perfectament. Ha estat massa; cal donar moltíssimes gràcies pel miracle, perquè he vist l'altar, el sagrari, les meves amigues, a qui veia perfectament.» La noia va parlar amb el cardenal Omella, qui digué publicament que «donem gràcies a Déu» i afegí amb prudència que després seran els metges els qui en faran una valoració.

Actes amb motiu del centanari de la coronació de la Mare de Déu de la Gleva

Fins al 30 de setembre, exposició commemorativa a la rectoria. Divendres, dia 8 de setembre, a les 12 del migdia, missa solemne dels cent anys de la coronació, presidida pel bisbe Romà. La celebració serà acompanyada pel cor parroquial i per la coral La Veu de Voltregà. Tot seguit, processó amb la imatge amb el següent recorregut: santuari, baixada pel camí del santuari, carrer Marquès de Palmerola fins a arribar al pedró del Puig. Dissabte, dia 9, a les 8 del vespre, concert d'orgue a càrrec de Mons. Valentí Miserachs. Diumenge, dia 10, a 2/4 d'11 del matí, «Jacint Verdaguer. Excursions, viatges i el santuari de la Gleva», conferència i visita guiada a càrrec d'Arnau i Jordi Vives. Dilluns, dia 11, a les 8 del vespre, xerrada sobre el cant popular vinsculat al santuari, a càrrec de Jaume Ayats. Dissabte, dia 23, a les 8 del vespre, concert a càrrec de l'Orfeó Vigatà.

El règim sandinista dissol la Companyia de Jesús i confisca la UCA

Redacció

Nova investida del règim dictatorial de Daniel Ortega contra l'Església, ara contra els jesuïtes. La Companyia de Jesús ha estat dissolta i tots els seus béns mobles i immobles passaran a l'Estat, segons han informat fons governamentals.

Uns dies abans, els sandinistes van prendre les instal·lacions de la Universitat Centreamericana (UCA), depenent dels jesuïtes, i en van expulsar els sacerdots que hi vivien.

Comunicat dels jesuïtes

La Companyia de Jesús considera aquests fets emmarcats

«en un context nacional de repressió sistemàtica qualificada com a “crims de lesa humanitat” pel grup d'experts en Drets Humans sobre Nicaragua conformat per les Nacions Unides. Confirma que tot això està encaminat al ple establiment d'un règim totalitari. Responsabilitza el president i a la vicepresidenta actuals de Nicaragua per estar, almenys, cohonstant aquests fets i impedit que existeixin condicions d'independència i neutralitat del poder judicial que li permeti de prendre mesures per a frenar-los, revertir-los i sancionar-los. Demana a la parella presidencial:

- El cessament la repressió.
- L'acceptació d'una solució racional en la qual imperi la veritat, la justícia, el diàleg, el respecte dels drets humans i l'estat de dret.

També demana que respecti la llibertat i total la integritat dels jesuïtes i les persones que col·laboren amb ells o amb les quals ells col·laboren. S'uneix als milers de víctimes nicaragüenques que estan esperant se'ls faci justícia i es repari el mal que l'actual govern nicaragüenc està causant. Agraeix les innombrables mostres de reconeixement, suport i solidaritat que ha rebut davant aquests creixents atropellaments.»

Mor la germana Elvira, fundadora del Cenacle

La mare Elvira, fundadora de la Comunitat Cenacle i que va dedicar la seva vida a atendre persones que sofrien addicci-

ons, morí el matí del 3 d'agost a la localitat italiana de Saluzzo. Nascuda com Rita Petrozzi el 12 de gener de 1937 a Sora (Itàlia), va sofrir el drama de les addiccions en carn pròpia, perquè el seu pare, combatent de la Segona Guerra Mundial, va ser alcohòlic.

Pel seu treball pastoral arribà a ser coneguda com la «germana dels drogats» i fundà la Comunitat Cenacle el 16 de juliol de 1983.

Actualment, la Comunitat Cenacle és present en 18 països, a Àfrica, Europa, Amèrica del Nord i Amèrica del Sud. També té centres a Catalunya. Més de 60.000 persones, afectades per tota mena d'addiccions, han passat per aquestes comunitats familiars de vida, recuperació i de fe.

El Papa exhorta a visitar Guadalupe, Lurdes i Fàtima

Redacció

El papa Francesc va exhortar a visitar els santuaris marians de Guadalupe, Lurdes i Fàtima, anomenant-los «oasis de consol i misericòrdia» on la fe s'expressa en la llengua materna. Aquesta invitació va ser expressada pel Sant Pare en l'audiència general del dimecres 23 d'agost a l'aula Pau VI.

«A Mèxic, igual que a Lurdes i a Fàtima, Maria es va aparèixer a una persona humil i senzilla, un indi anomenat Juan Diego, portant així el seu

missatge a tot el poble fidel. D'aquesta manera segueix el camí de la inculturació», va afirmar el Papa.

«En aquests santuaris, la fe es rep de manera simple i genuïna, popular. La Verge, com va dir a Juan Diego, escolta les nostres llàgrimes i alleuja les nostres penes. Aprenem que hem de recórrer a la mare en moments de dificultat i també en moments de felicitat per a compartir-ho», va subratllar el Pontífex.

Fe arrelada

David Pagès i Cassú

Ed. MMV

254 pp. / 18.00 euros

El competent professor i escriptor David Pagès i Cassú ha aplegat en un volum, recentment publicat, una *Garba d'articles i entrevistes (1997-2022)*, com diu el subtítol, amb «treballs breus d'una alta qualitat literària i entrevistes a cristians i cristianes singularment i notablement remarcables», com afirma el pròleg del biblista Joan Ferrer i Costa.

Entre els personatges dignes d'atenció n'hi figuren bastants dels bisbats de Vic i de Solsona (per referir-nos únicament als passats definitivament a la història, Verdaguer, el Dr. Ramon Masnou, Pere Casaldàliga i Josep M. Ballarín). Tots els treballs tenen en comú l'interès per la vivència cristiana i alhora el sentiment de país, naturalment expressat en la seva llengua pròpia. D'aquí l'encertat títol —*Fe arrelada*—, que sintetitza l'esperit d'inculturació de l'Església en cada lloc, defensat, per exemple, pel document de la Conferència Episcopal Tarraconense Arrels cristianes de Catalunya (1985).

Commemoracions marianes

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tres santuaris de la nostra diòcesi celebren aquest any commemoracions marianes: el de la Mare de Déu de la Gleva, el centenari de la coronació canònica de la Verge; el de Rocaprevera, els cents anys de la construcció del temple, i el de Joncadella, els setanta-cinc anys de l'entronització de la imatge de Nostra Senyora. Aquests llocs de devoció mariana formen part de la nostra geografia diocesana, juntament amb molts d'altres, expressant tots l'arrel profundament cristiana d'aquesta terra.

Els llocs de devoció mariana formen part de la nostra geografia diocesana

Hi ha un fet innegable: el nostre poble s'ha anat afaïçonant al llarg dels segles entorn de la fe en Crist. Aquesta terra adobada per una cultura cristiana ha donat molts fruits, no sols en edificis religiosos, com els santuaris marians esmentats, sinó en moltes iniciatives de caritat i misericòrdia, sense oblidar els àmbits familiar i social. Malgrat això, per a molts dels nostres coetanis la fe en Crist ha deixat, en gran part, de ser la seva matriu per a anar a cercar altres sòls on edificar la pròpia existència. La saviesa dels segles, herència transmesa per tantes generacions, sembla que no és apreciada i, de vegades, fins i tot menyspreada. Enfront d'això ens hem de preguntar: què podem fer per tal que aquesta herència multisecular no sigui malaguanyada?

Els santuaris marians són llocs de trobament de moltes persones. Formen part de la cultura dels nostres pobles i ciutats i, fins i tot, de les tradicions de les famílies. Per això, són llocs d'esperança, perquè a redós de Maria, sempre mare, els fills poden trobar-se amb Crist i amb la seva Església. No podem oblidar que la fe cristiana és en essència un trobament, com ho expressava bellament

Coronació de la Mare de Déu de la Gleva (1923)

Benet XVI: «*Hem cregut en l'amor de Déu: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva*» (*Deus caritas est*, 1). Maria de Natzaret, la humil esclava del Senyor (cf. Lc 1,38), no té res més que el seu Fill i ens l'ofereix, a fi que en ell tots siguem germans. Ella és sol·lícita de tots i cada un dels éssers humans, perquè tots som cridats a la salvació de Crist. Per això, en totes les nostres vicissituds —personals, familiars, socials, així com en la recerca del sentit profund de la nostra existència— ella és la figura que amb la seva tendresa maternal ens acull, ens amanyaga, ens dona la mà, sense abandonar-nos mai.

